

pro jeho rozhodnutí předurčujícího významu. (§ 190 c. ř. s.) Náhledu tomu nevádí, že by se mohl vyskytnouti případ, že by ve sporu o výživně mohla předběžná otázka viny jednoho z manželů nesprávně býti rozhodnuta, neboť ani pravoplatným rozsudkem o výživném nemůže nastati definitivní újma právům manželů, neboť jim není tím zabráněno, by nezhájil jeden z nich u příslušného soudu žalobu o rozvod nebo rozluku, v němž by pak s konečnou platností o vině jednoho neb obou manželů na rozvodu neb rozluce se rozhodlo. Potom by ovšem manžel, podlehnuvší ve sporu o výživu, ale zvítězivší ve sporu o rozvod nebo rozluku, mohl žalobou dle ř. 35 ex. ř. vznést námitky proti nároku vyživovacímu. (Viz judikát č. 253 býv. nejv. vid. soudu ze dne 16. dubna 1918, č. 55/18.) Tomu není na závalu rozh. Nejv. soudu ze dne 31. ledna 1922, č. j. R I 25/22 (č. 1453 sbírky n. s.), neboť v rozhodnutí tomto uplatněn toliko názor, že v řízení o prozatímné opatření odděleným bydlištěm (§ 382 č. 8 ex. ř.) nelze posouditi oprávněnost námitek manželových proti přijetí manželky do společné domácnosti — a že dlužno o nich rozhodnouti ve sporu o rozvod manželství. Tím však se nikterak nevylučuje probírání těchto námitek ve s p o r u jiném, jako je ku př. spor o výživu, pokud obsah námitek těch tvoří otázku, pro spor ten předurčující. Dle ř. 91 a 92 obč. zák. jest povinna manželka býti manželé nápomocnou v jeho domácnosti a živnosti. Pak-li manželka bezdůvodně manžela opustila, nebo manžel měl závažné důvody zrušiti spolužití s ní, tak že mu vlastní vinou není nápomocna v jeho domácnosti a živnosti, nebude povinen, jí výživu poskytovat ani in natura ani v penězích, čemuž ani ustanovení ř. 93 obč. zák. nemůže býti na závalu. Manžel hájí se v tomto sporu obojími důvody, jednak, že ho manželka bezdůvodně opustila, jednak že se dopouštěla krádeží a jiných nepřistojností, pro něž ji nemohl více ve společné domácnosti trpěti a nazpět přijati. Řešení otázky manželčiny výživy bude záviseti na průkazu, kdo z manželů zmíněný rozchod zavinil. Prvý soud důsledkem svého nesprávného právního náhledu, že o těchto otázkách lze rozhodovati pouze ve sporu o rozvod nebo rozluku, o rozhodných v tom směru skutečnostech nejednal a důkazy o nich neprovedl, ač otázky ty jsou významu rozhodného a předurčujícího pro otázku povinnosti manželovy k výživě manželky.

Čís. 4427.

Nařízení ze dne 13. září 1920, č. 532 sb. z. a n. má na mysli jen takové pohledávky a závazky, které byly splněny za souhlasu obou stran a bez výhrady, a nikoliv případy, kde věřitel zaplacení odepřel přijati nebo přijal je jen s výhradou.

Bylo-li soudem povoleno přerušení sporu dle nařízení ze dne 21. dubna 1921, č. 173 sb. z. a n., a žalobce si do povoluujícího usnesení nestěžoval, není mu zabráněno, by se nedomáhal pokračování ve sporu z důvodu, že nebylo zákonných podmínek ku přerušení sporu.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, R I 973/24.)

Usnesením ze dne 28. listopadu 1923 přerušil rekursní soud řízení dle nařízení ze dne 21. dubna 1921, č. 173 sb. z. a n. Žalobce

si do tohoto usnesení nestěžoval, navrhl však napotom, by v řízení bylo pokračováno, ježto tu nebylo důvodu k přerušení. Soud první stolice tomuto návrhu vyhověl, rekursní soud jej zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení první stolice.

Důvody:

Je nesporno, že jde o závazky, na které se vztahuje § 11 písm. c) vl. nař. ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n. okud se týče vyhlášky min. fin. ze dne 4. února čís. 4.001/161/II/3/1922, uveřejněná v úředním listu ze dne 11. února 1922 čís. 34. Není proto spornou měna, ve které jest tyto závazky splniti, neboť stanoví § 11 písm. c) tohoto vl. nař., že i v těchto případech dlužno úroky a splátky, dospělé ku splatnosti po odluce měny československé od měny rakousko-uherské splatiti ve měně československé. Ustanovení to podle poslední věty prvního odstavce Šu 11 a uvedeného vl. nař. ovšem se netýče pohledávek již zaplacených. Ale o takové pohledávky tu nejde, neboť vládní nařízení má na mysli jen takové pohledávky a závazky, které byly splněny za souhlasu stran a bez výhrady, a nikoliv případy, kde věřitel, ať již důvodně či bezdůvodně, zaplacení odepřel, pokud se týče přijal jen s výhradou, jak patrně za účelem odstranění veškerých pochybností výslovně bylo stanoveno v Šu 2 odst. (1) čís. 7 a odst. (2) vl. nař. ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. Z toho plyne, že v tomto případě vůbec nebylo podmínek pro přerušení sporu podle Šu 2 vl. nař. ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n. a slušelo proto návrhu žalobkyně, by v řízení bylo pokračováno, vyhověti, jak správně učinil první soud. Nevadí, že usnesení rekursního soudu ze dne 28. listopadu 1923 nebylo napadeno dovolacím rekuresem, neboť, slušelo-li vyhověti žádosti, kdyby případné příčiny přerušení byly odpadly, slušelo tak učiniti tím spíše, jakmile se ukázalo, že jich tu vůbec nebylo. Žalobkyně na odůvodnění svého návrhu právem se dovolává Šu 1 vl. nař. ze dne 4. dubna 1924 čís. 154 sb. z. a n., který ustanovení vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921 čís. 173 sb. z. a n. rozšiřuje též na pohledávky po 26. únoru 1919 postoupené, ale vyjímá případy, o které tu jde, a to zřejmě proto, že byly upraveny jinak již dřívějším vl. nař. ze dne 13. září 1920, čís. 532 sb. z. a n.

Čís. 4428.

Předpisu Šu 863 obč. zák. lze použití i, jde-li o vzdání se dědictví. V tom, že dědic se opětovně nedostavil k projednání pozůstalosti, ač mu bylo pohroženo následky Šu 120 nesp. říz., nelze spatřovati vzdání se dědictví.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, Rv I 1357/24).

Žaloba dědice o vydání pozůstalosti byla oběma nižšími soudy zamítnuta. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání znovu rozhodl.